

βιβλία εἶναι εὐθὺνὰ καὶ ἐκτιμῶνται τοσοῦτον ὥστε ἐν παλαιότεροις χρόνοις ἦτο ἔθιμον οὐδέποτε νὰ τίθεται βιβλίον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἡ Ἰαπωνικὴ τέχνη ἔσχε μεγάλην καὶ γονιμοποιὸν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς τέχνης καὶ βιομηχανίας καὶ τὸ ἰδιόρρυθμον αὐτῆς ἐπέδρασε λίαν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῶν παγκοσμίων ἐκθέσεων καὶ πάντων τῶν κλάδων τῆς ἡμετέρας τέχνης, ὡπισθοδρόμησε δὲ ἐν αὐτῇ τῇ Ἰαπωνίᾳ ἀφ' οὗτου

ἐπετράπη τοῖς ξένους ἢ εἰς τὴν χώραν εἰσόδος· πάντες ἀσχολοῦνται περὶ τὸ ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον, καὶ ἔνεκα τοῦτου ἡ στερεότης τῶν προϊόντων καὶ ἡ γνησιότης τοῦ ἰδιοφυοῦς χαρακτῆρος ἀπόλλυται. Ἡ κυβέρνησις ἤρξατο ἤδη νὰ λαμβάνη σύντονα μέτρα κατὰ τοῦ κακοῦ τούτου, ἐξ οὗ κινδυνεύει ἡ μὲν ἀρχαία Ἰαπωνία νὰ καταστήσῃ νεκρά ἡ δὲ νέα νὰ γείνη ἀσχημον ἀποτύπωμα τῆς Εὐρώπης.

Σ Α Π Φ Ω.

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

(τέλος.)

Ὅτε τὸν ἀνεγνώρισαν, ἔσυρεν ὁ Λάριχος τὸ ξίφος του καὶ τῷ ἐφώνησε.

— Ἄ! ἄθλιε καὶ προδότα τῆς καρδίας! Τέλος εὗρισκω εὐκαιρίαν ν' ἀγωνισθῶ μαζὶ σου καὶ νὰ σε τιμωρήσω! Σῦρε τὸ ξίφος σου καὶ ἀπόθανε!

Καὶ ἠτοιμάζετο τὸ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ ἡμιθανοῦς, αἵματοφύρτου καὶ ἐξηντλημένου ἀνδρός! Ἄλλ' ἡ Σαπφὼ τὸν ἐκράτησε ταχέως.

— Τί κάμνεις, ἀδελφέ μου; Τώρα δὲν εἶνε καιρὸς τιμωρίας! Ἡ ζωὴ του δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς τὰς Μούσας, τὰς ὁποίας ὅλοι μας ὑπηρετοῦμεν! Χάριν αὐτῶν πρέπει νὰ προσπαθῇσωμεν νὰ σώσωμεν τὸν ποιητὴν!

Καὶ ἐν ᾧ διαρκῶς ἐκρούετο ἔξωθεν ἡ θύρα, ἠναγκάσθη ὁ Ἀλκαῖος νὰ ἐκδυθῇ τὸν βαρύτιμον χιτῶνά του, ὁ ὁποῖος μετὰ τοῦ ξίφους του ἐτέθη ἐντὸς θήκης, ἐν ᾧ εἰς τῶν δούλων τὸν ἐκαθάρισεν ἀπὸ τοῦ αἵματος δι' ὕδατος καὶ ἕτερος τὸν ἐνέδυσσε δουλικὸν χιτῶνα, μεθ' ὃ καὶ οἱ τρεῖς διετάχθησαν διὰ τινος κρυφίας ἐξόδου νὰ σπεύσωσι πρὸς τὸν λιμένα καὶ νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸ ἐμπορικὸν πλοῖον, ἐφ' οὗ ἤδη εἶχον μετενεχθῇ ὑπὸ τῶν θεραπόντων αἱ ἀποσκευαὶ τῆς ποιητρίας.

Τέλος ὑπεχώρησεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ Πιττακὸς μετ' ὀλίγων συνοδῶν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ποιητρίας.

— Μακρὰν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον τῆς εἰρήνης — τῷ ἀνεφώνησεν ἡ Σαπφὼ — ὁ ὁποῖος δὲν πρέπει νὰ μολυνθῇ δι' οὐδεμιᾶς βιαίας πράξεως.

— Δὲν ἐρωτῶμεν περὶ σοῦ — ἀπεκρίθη ὁ Πιττακὸς — ἀλλὰ περὶ τοῦ Ἀλκαίου, ὅστις κατηγορεῖται ὅτι ἱεροσύλως ἐτάραξε τὴν εἰρήνην τῶν θεῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς των. Διὰ τοῦτο ἐρευνήσατε τὸν οἶκον, ἐταῖροι! — — Σὺ δέ, Σαπφώ, ἀηδὼν τῆς Λέσβου — ἐξηκολούθησε μελιχίως ὁ Πιττακὸς, προχωρῶν καὶ τείνων αὐτῇ τὴν χεῖρα — μὴ νομίσης, ὅτι ἡ πατρις δὲν θὰ αἰσθανθῇ τί θ' ἀπολέσῃ ἐν σοί, ἢ ὅτι ἡ Λέσβος θὰ φανῇ ἀπέναντί σου ἀχάριστος καὶ ἀγνώμων, μὴ ἀναγνωρίζουσα τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖδόν σου! Ἀλλ' ὅπως ἐν τῷ ψηφίσματι τῆς ἐξορίας ἀπεφασίσαμεν νὰ μὴ κάμωμεν καμμίαν ἐξαίρεσιν, οὕτως ἐκφράζομεν τώρα τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃτε ὅλοι εὐτυχεῖς, ὅταν συντελεσθῇ τὸ ἔργον τῆς εἰρήνης ἐν τῇ προσφιλεῖ ἡμῶν πατρίδι. Ἀλλὰ μὴ ὀργίζου ἐναντίον μου, ἐπεὶδὴ ἐγὼ ὑπῆρξα αἴτιος τοῦ μέτρου τούτου, ἢ ἐπεὶδὴ ἐγὼ αὖριον θὰ προτείνω τὴν ὑπερορίαν ὅλων τῶν εὐπατρίδων, διότι πρὸς τοῦτο ἠναγκάσθημεν ὑπὸ τῶν ἀπειλῶν των, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀφίνουν ἡσυχίαν εἰς ἡμᾶς, τοὺς πολίτας τῆς Μυτιλήνης. — Ἦδη δὲ τείνόν μοι τὴν δεξιάν σου, Σαπφώ, καὶ ἔχε ὑγίειαν! Ἐάν

ἐν τῇ ξένῃ δὲν εὐτυχῆσῃ καὶ ἐάν σοι συμβῇ τι ἀπενκαῖον, μὴ λησμονήσης, ὅτι ἐδῶ ὑπάρχει μία συμπαθὴς καὶ εὐγνώμων καρδιά, πρόθυμος νὰ βοηθήσῃ πάντοτε ἕκαστον πάσχοντα καὶ ἕκαστον συμπολίτην. — Σ' εὐγνωμονῶ προσέτι διὰ τὴν μεγάλην ἀφοσίωσιν, μεθ' ἧς ἐδίδαξες τὴν ἀτυχῇ μου καὶ πολὺκλαυστον Μνησιδίκην!

— Χαῖρε, Πιττακὲ — εἶπε καὶ ἡ Σαπφώ, ἡ ὁποία εἰς τὰς πρώτας λέξεις του εἶχεν ἀποστρέψει τὸ πρόσωπον, κατόπιν δ' ἐστράφη πάλιν πρὸς αὐτόν. — Σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς ἀγαθοὺς λόγους σου, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε θὰ λησμονήσω. Εὐεργέτει τὴν προσφιλεῖ μου πατρίδα καὶ θὰ ἐφελεκύσῃς οὕτω τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν συμπολιτῶν σου. Χαῖρε!

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν νέον φίλον τῆς πρὸς ἀποχαιρετισμόν. Ἐπειτα ὅμως ἠκολούθησε τοὺς σπεύδοντας συνοδοὺς εἰς τὸν λιμένα, ἐν ᾧ οἱ πρὸς ἐρευναν ἀποσταλέντες σύντροφοι τοῦ Πιττακοῦ ἐπέστρεψαν ἀπρακτοὶ καὶ λέγοντες, ὅτι οὔτε κἀν ἵχνος τοῦ Ἀλκαίου εὗρίσκετο καθ' ὅλον τὸν οἶκον τῆς ποιητρίας. Ὁ Πιττακὸς διέταξε νὰ μὴ καταδιωχθῇ πλέον καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ ἄστοι ἀλαλάζοντες καὶ ἐπευφημοῦντες. Οἱ νεκροί, ὄντες ἐν συνόλῳ περὶ τοὺς τεσσαράκοντα, οἱ πλεῖστοι δὲ ἀνήκοντες εἰς τοὺς εὐπατρίδας, μετεκοιμήθησαν ὑπὸ τῶν θρηγούντων συγγενῶν ἐπὶ φερέτρων καὶ σανίδων εἰς τὰς οἰκίας των, ἐν ᾧ οἱ δέσμοι εὐπατρίδαι παρεδόθησαν εἰς τὰς φυλακάς, διὰ νὰ ὑποστῶσιν ἀργότερον τὸν θάνατον. Ὅσοι διέφυγον τὸν θάνατον ἐκρύβθησαν ἕως οὗ εὗρωσιν εὐκαιρίαν ν' ἀπομακρυνθῶσι τῆς Μυτιλήνης. Ὀλίγοι δὲ τινες μόνον κατάρθωσαν τὸ αὐτὸ ἐσπέρας νὰ ἐπιβιβασθῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον, ἐφ' οὗ καὶ ἡ Σαπφώ ἐσκόπει ν' ἀποπλεύσῃ εἰς Σικελίαν — —

Ὁ Ἀντιμενίδας εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸν ἀγῶνα, καθ' ἣν στιγμὴν εἶχον τὴν ὑπεροχὴν οἱ εὐπατρίδαι καὶ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία περὶ τῆς νίκης των, πρὶν ἢ ἡ ἀφίξις τῶν ναυτῶν ἐπιφέρῃ ἐκείνην τὴν μοιραίαν τροπὴν εἰς τὴν ἐκβασιν τῆς πάλης. Μανιώδης καὶ ἡρεθισμένος ἔτρεξεν εἰς τινὰ γειτονικὴν ὁδόν, ἠνοίξεν ἐκεῖ τὴν θύραν μιᾶς οἰκίας, καὶ διελθὼν το περιστύλιον ἐφθασεν εἰς θάλαμον, ἐνθα ἠκούοντο πολλαὶ φωναί. Ὅτε εἰσῆλθεν ὀρμητικῶς εἰς τὸν θάλαμον, ἐπήδησεν ἐκ τινος ἀνακλίντροῦ ὁ Λύσανδρος, ὅπου ἐκάθητο μετὰ τῆς Γυρίνης καὶ ἔσυρε τὸ ξίφος του:

— Τώρα, ἄθλιε, τώρα ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας — ἀνέκραξεν ὁ Ἀντιμενίδας ἀγρίως — τώρα θὰ σ' ἐκδικηθῶ διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς ἐρωμένης μου.

Καὶ ἐν τῷ ᾧμα ἐπετέθη κατὰ τοῦ Λυσάνδρου, ὅστις,

ἄοπλος σχεδόν, μετὰ βραχεῖαν ἄμυναν ἐτραυματίσθη βαρέως κατὰ τὸ στήθος, ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ ξίφος του καὶ κατέπεσε καὶ ὁ ἴδιος ἄπνους ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Ἡ Γύρινα δλοφυρομένη καὶ τίλλουσα τὴν κόμην ἐκ τῆς ἀπελπισίας ἴστατο ἐκεῖ πλησίον καὶ ἡτοιμάζετο ἤδη μετὰ κραυγῶν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ τετραυματισμένου, ὅτε ὁ Ἀντιμενίδας ἀφῆσας τὸ ξίφος του ἔλαβεν αὐτὴν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν βραχιόνων καὶ τὴν ἔσυρεν εἰς τὸ στήθος του.

— Τώρα εἶσαι ἰδική μου — ἐψιφύρισε μετὰ φωνῆς ὑποκόφου.

Μάτην ἐπάλαιεν ἡ ἀτυχὴς κόρη κατ' αὐτοῦ καὶ ἐκτύπα τὸ πρόσωπόν του διὰ τῶν ἀδυνάτων γρόνθων τῆς αὐτὸς τὴν περισφίγγεν ἐπὶ ἰσχυρότερον, ἔθλιβε τὸ στήθος τῆς ἐπὶ τοῦ ἰδίου του στήθους καὶ διὰ τῆς βίας τὴν ἀπέπνιγε σχεδὸν διὰ τῶν θερμῶν καὶ πολλῶν φιλημάτων του.

Αἶφνης ὅμως θόρυβος ἐκ τοῦ παρακειμένου θαλάμου τὸν ἐτάραξε καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ χαλαρώσῃ τοὺς βραχίονάς του, ταύτην δὲ τὴν στιγμὴν ἐπωφεληθεῖσα ἡ Γύρινα ἔτρεξεν εἰς τὴν αὐλήν. Ταχέως ὅμως ἔλαβεν ὁ Ἀντιμενίδας τὸ ξίφος του καὶ ἔτρεξε κατόπιν τῆς. Ἡ Γύρινα ἤλπιζε νὰ εὕρῃ βοήθειαν ἐν τῇ αὐλῇ, ἀλλ' οὐδεὶς εὐρίσκετο ἐκεῖ. Ὅτε δὲ εἶδε τὸν Ἀντιμενίδα νὰ τρέχῃ λυσσωδῶς κατόπιν τῆς, κατελήφθη ὑπὸ ἀπελπισίας. Ὁρμησεν εἰς τὴν ὁδὸν ἐπικαλουμένη μεγαλοφώνως βοήθειαν, ἀλλ' ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος, ἐπειδὴ ὅλοι αἱ γυναῖκες ἐκ τοῦ φόβου εἶχον κλεισθῇ εἰς τὰ δώματά των, οἱ δὲ ἄνδρες ἠγωνίζοντο καὶ ἐμάχοντο ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ἐτρεξεν ὅλαις δυνάμεσι πρὸς τὸν λιμένα, κατόπιν τῆς δ' ἔτρεχε καὶ ὁ ἀμείλικτος αὐτῆς διώκτης. Ἡ μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἀντιμενίδου ἀπόστασις ἐμεγεθύνθη ὀλίγον, ὅτε ἀσπὺς τις προεδραμὼν ἠθέλησε νὰ τὸν κρατήσῃ. Ἀλλ' ὁ Ἀντιμενίδας ὠθήσας αὐτὸν τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς καὶ ὥρμησε μετὰ νέας δυνάμεως καὶ πλείονος ταχύτητος κατὰ τῆς κόρης. Τότε ἐφθασεν ἡ Γύρινα εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ λιμένος. Ἀπαῖς ἐτι ἐστράφη ἀπελπισὶς ὀπίσω καὶ εἶδε τὸν διώκτην ὀλίγα βήματα ἀκόμη μακράν τῆς καὶ συλλαβοῦσα ἀμέσως φοβεράν ἀπόφασιν ὕψωσε τὰς χεῖρας καὶ εἶπε:

— ὦ Ἀμφιτρίτη καὶ ὑμεῖς, Νηρηίδες, οἰκτεῖρατε τὴν

δυστυχιστάτην ἐκ τοῦ γένους σας καὶ καταστήσατε αὐτῇ τὸν θάνατον γλυκύν!

Καὶ κατεκρημνίσθη εἰς τὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία κατέπιε τὴν λείαν τῆς εἰς τὰ ἄχανα αὐτῆς ἔγκυατα.

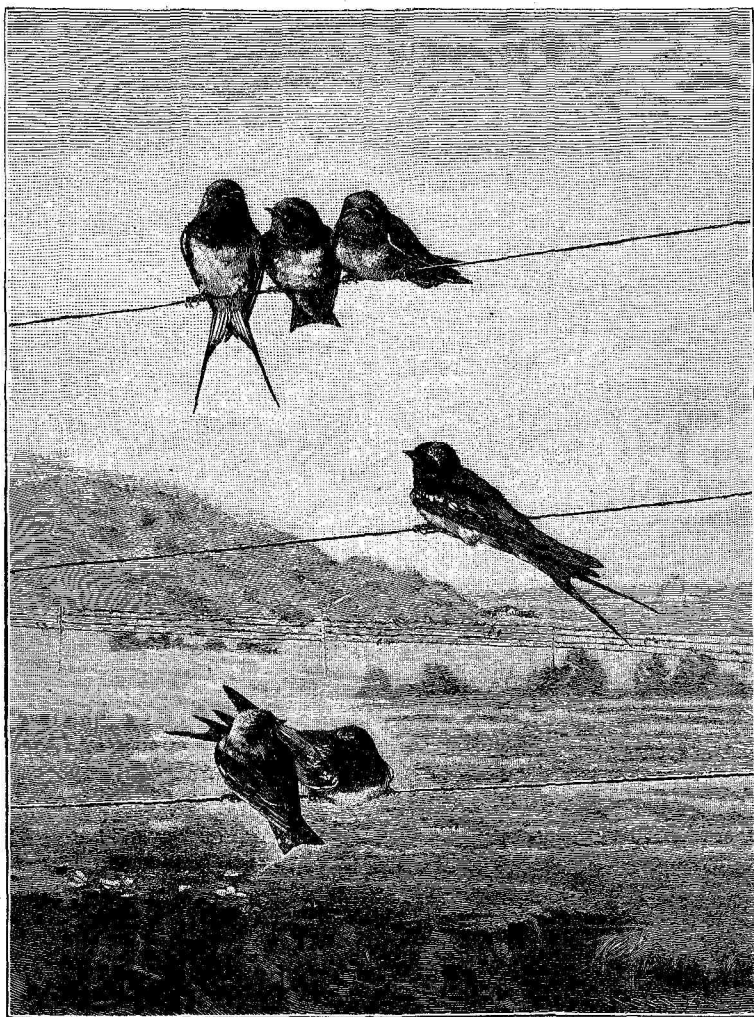
Ἐκπληκτος καὶ ἐννεὸς ἔβλεπεν ὁ Ἀντιμενίδας πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἐξηφανίσθη τὸ θῦμά του, χωρὶς νὰ τῷ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν νὰ λύσῃ λέμβον τινὰ καὶ νὰ δοκιμάσῃ νὰ τὴν σώσῃ, ἂν καὶ εἰς τοῦτο δὲν ἠθέλει ἐπιτύχει, ἐπειδὴ ἡ Γύρινα δὲν ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν κυμάτων. Ἐπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἀγοράν, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν συνήν-

τησε φυγάδας τινὰς εὐπατρίδας, ἀναγγείλانتας αὐτῷ τὴν ἀτυχὴ τροπὴν τοῦ ἀγῶνος. Μετ' ὀλίγον ἀνεφάνη καὶ ὁμιλὸς τις πολιτῶν, οἱ ὅποιοι ἐπέπεσον κατὰ τοῦ Ἀντιμενίδου. Οὗτος, μὴ ὑπολειπόμενος τοῦ ἀδελφοῦ του κατὰ τὴν ἀνδρείαν, ἐπάλασε κατ' αὐτῶν ὡς λέων, ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ κατὰ τῶν ἐπιπεσόντων, καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν πρὸς τὸ νότιον μέρος τοῦ λιμένος, ὅπου ἦτο ἠγκυροβολημένον τὸ διὰ τὴν Σικελίαν ἐμπορικὸν πλοῖον καὶ ἡτοιμάζετο ἤδη ν' ἀποπλεύσῃ.

Ὅτε ἡ Σαπφὼ μετὰ τοῦ θυγατρικοῦ τῆς, τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ τῆς Ἀτθίδος εἶχον ἐπιβιβασθῇ εἰς τὸ πλοῖον, ἐγένοντο δεχταὶ ὑπὸ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῶν δύο δούλων, οἱ ὅποιοι τὸν εἶχον σώσει, καὶ ἡ ποιήτρια ἔχαιρεν, ὅτι ἐσώθη ὑγιῶς ἔχων ὁ ποιητής. Ἐπειδὴ τὸ πλοῖον δὲν εἶχεν ἀναπετάσῃ ἀκόμη τὰ ἱστία,

ἔστρεψαν διὰ τελευταίαν φορὰν τὰ βλέμματά των πρὸς τὴν ὡραίαν καὶ λαμπρὰν πόλιν καὶ πρὸς τὰ παράκτια ὄρη, ἐφ' ὧν εἶχεν ἀρχίσει ἤδη νὰ ἐξαπλοῦται τὸ ἐσπερινὸν σκίφος. Ὁ Λάριχος καὶ ἡ Ἀτθὶς ἴσταντο παράμερα, κρατούμενοι ἀπὸ τῶν βραχιόνων καὶ βλέποντες πρὸς τὴν ἀποστίλβουσαν ἐπιφάνειαν τῆς ἀργυροχρόου θαλάσσης. Ἡ Σαπφὼ ἴστατο πλησίον τοῦ Ἀλκαίου, μὴ ἀπεκδυθέντος ἀκόμη τὸν δουλικὸν χιτῶνα, καίτοι ὁ Πιττακὸς ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐπεχίρει νὰ τὸν καταδιώξῃ περισσότερον.

— ὦ Ἀλκαῖε. — εἶπεν ἡ ποιήτρια — πρὸς τί ἐγιναν ὅλα ταῦτα; Τί κατωρθώσατε τώρα μὲ τὰ σχέδια καὶ τὰς ταραχὰς σας; Κατωρθώσατε μόνον ν' ἀφήσωμεν τὰς οἰκίας καὶ τὰ κτήματά μας καὶ ξένοι νὰ πλανώμεθα εἰς ξένας χώρας, πάντοτε ἔχοντες τὸν πόθον νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν

ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ Marie Laux.

γλυκεῖαν πατρίδα καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ πράξωμεν τοῦτο! Εἴχετε πραγματικῶς ἐλπίδας νὰ συντρίψητε τὴν δύναμιν καὶ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ λαοῦ; Καὶ ποῖος ἐξ ὑμῶν θὰ ἡδύνατο νὰ γίνῃ ἄρχων τῆς πολιτείας καὶ νὰ κυβερνᾷ τὸν λαὸν καὶ τὸν δῆμον; Ποῖος ἐξ ὑμῶν θὰ εἶχε τὴν γαλήνην, τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ἱκανότητα κυβερνήτου; Ἐγὼ δὲν γνωρίζω κανένα. Οὔτε σύ, οὔτε ὁ Ἀντιμενίδης, οὔτε ὁ νεαρὸς ἀδελφός μου, εἶνε ἱκανὸς πρὸς τοιαῦτα πράγματα· τὸν βλέπεις δὲ τώρα, ὅτι ἀρέσκειται μᾶλλον εἰς τὰ ἔργα τῆς θεᾶς τοῦ ἔρωτος, παρὰ εἰς τὰ καθήκοντα καὶ τὰς δωρεὰς τῆς σοβαρᾶς Ἀθηνᾶς.

— Ὡ Σαπφῶ — ὑπέλαβεν ὁ Ἀλκαῖος σοβαρῶς — τίς δύναται νὰ κρίνῃ περὶ τούτου; Τί ἦτον ὁ Πιττακός, πρὶν ἢ ἀποκτήσῃ τὴν φήμην ταύτην ὡς πολιτικὸς μέγας; Εἰς τὰς δυσκολίας δοκιμάζεται καὶ φαίνεται ἡ ἀξία τοῦ ἀνδρός. Τώρα ὅμως θὰ καταστραφῇ ἡ πατρίς μας, ἀπ' οὗ ἐπαίται κυβερνῶσιν αὐτήν. Ἀκούω ἤδη τὴν πνοὴν τῶν ἀνέμων, βλέπω τὸ σιάφος τῆς πολιτείας ριπτόμενον τῇδε ἀκείῃσιν ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀκούω τὴν θύελλαν μυκωμένην ἐπὶ τῶν ἰστῶν καὶ διασχίζουσιν τὰ ἰστία, βλέπω τὸ ὕδωρ εἰσχωροῦν διὰ τῆς τρόπιδος καὶ πάντας ἀγωνιζομένους νὰ σώσωσι τὸ πλοῖον, ἀλλὰ ματαιοπονοῦντας! Ἡμεῖς ὅμως, οἱ ὅποιοι δυνάμεθα νὰ τὸ σώσωμεν, περιπλανώμεθα, ἄθλιοι καὶ ἐλεεινοί, εἰς ξένας χώρας! Ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς! Ἀλλοίμονον εἰς τὴν ἀτυχῇ πατρίδα!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπεφάνη ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου καὶ διέταξε ν' ἀναπετάσωσι τὰ ἰστία πρὸς ἀπόπλουν. Ἀλλὰ συγχρόνως οἱ ἐν τῷ πλοίῳ εἶδον τὸν Ἀντιμενίδα ἀίματφυρτον, ἐξηντλημένον καὶ καταδιωκόμενον ὑπὸ πλήθους λαοῦ

να τρέχῃ πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ἐπῆδησεν εἰς λέμβον καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν πλώραν του, ἀγνοῶν ποῦ πλέον νὰ καταφύγῃ, ἕως οὗ παρετήρησε τὰ σημεῖα καὶ τὰς φωνὰς ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου. Ἀφῆκε τὸ ξίφος του, ἐπῆδησεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου, ὁπόθεν οἱ ναῦται ρίψαντες σχοινίον ἔσυραν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Μόλις ἐφύθασεν ἐπάνω καὶ ἔχασε τὰς αἰσθήσεις του, καταληφθεὶς ὑπὸ βαθείας λιποθυμίας.

Ἐφερον οἶνον καὶ ὕδωρ διὰ νὰ τὸν ἀναζωογονήσωσιν, ἡ δὲ Σαπφῶ ἐμφροντὶς ἐγονυπέτησεν εἰς τὸ πλευρόν του καὶ ἤρχισε νὰ τρίβῃ τὰς χεῖράς του καὶ τὸ μέτωπον. Σύννοους παρετήρει τὴν ὥραίαν του μορφήν, περὶ τῆς κατοχῆς τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο ἤδη ἀντιπαλαίοντες ζηλοτύπως οἱ διδυμοὶ ἀδελφοί, ὁ θάνατος καὶ ὁ ὕπνος. Θὰ ἐδείκνυνεν ἄραγε τὴν συμπάθειαν ταύτην, ἐὰν ἐγνώριζεν ὁποῖός τις φόβος ἐπεβάρυνε τὴν συνείδησιν τοῦ νεανίου τούτου; ὅτι ἡ ἀγαπητὴ τῆς μαθήτρια ἔκειτο ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, καταδιωχθεῖσα μέχρι θανάτου, θῦμα τῆς ἀπελπισίας τῆς καὶ τῆς ὀμότητος τοῦ διώκτου τῆς;

Τότε ὁ ἐσπερινὸς ἀνεμὸς ἐπλήρωσε καὶ ἐξώγκωσε τὰ ἰστία, τὸ δὲ πλοῖον ἤρχισε νὰ κινῆται βραδέως πρὸς τὸ εὐρὺ πέλαγος. Βαθυμὴδὸν ἐξηφανίσθη ἡ Μυτιλήνη ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τῶν ἐξορίστων, οἱ ὅποιοι μετὰ συμπαθοῦς χαρᾶς παρετήρουν ἤδη τὸν ἀναλαμβάνοντα τὰς αἰσθήσεις του Ἀντιμενίδα. Ἡ νύξ ἐπῆλθεν ἤδη καὶ ἐξῆπλωσε τὰς πτέρυγας τῆς, φέρουσα εὐεργετικὴν γαλήνην καὶ εἰς τὰς τετλημμένας ἐκεῖνας ψυχὰς, αἱ ὁποῖαι ἔβαινον πρὸς τόσῳ ἀόριστον μέλλον.

1. ΔΟΜ ΠΕΤΡΟΣ Β'. (μετὰ βιογραφίας), ἐν σελ. 145.

2. ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΜΑΙΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ R. Beyschlag (ἐν σελ. 149).

Τ' ἄνθη τὰ μοσχομύριστα ποῦ σὲ δροσοστολίζουν
Τὴν ἀπονη τὴ μοῖρά σου, παιδοῦλα, ζωγραφίζουν
Καθὼς αὐτὰ κ' ἔ' νηότῃ σου καὶ τὰ δικὰ σου κάλλι
Λίγον καιρὸ δ' ἀνθίσουνε καὶ θὰ χαθοῦνε πάλι.

3. ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΩΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Ἀντωνίου Rotta (ἐν σελ. 153). Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀκριβῶς ἔθραυσε διὰ τοῦ μικροῦ του βράμφους τὸ κέλυφος τοῦ ὧστος καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν κόσμον τὸ μικρὸν νεόττιον, κροκόχρουν, κομφὸν καὶ εὐκίνητον. Ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν καὶ περιποίησιν τῶν κορασίων αὐξήθην κατέλιπε τὴν νεαράν του ἡλικίαν ἐν τῷ στενῷ περιβόλῳ τῆς ἀλιευτικῆς καλύβης. Τὰ μεγαλήτερα καὶ σπουδαιότερα συμβάντα τοῦ βίου του ἦσαν ἀσθενεῖς ἀπόπειραι πτήσεως ἐπὶ τῶν φραγμῶν τοῦ κηπαρίου, ὁπόθεν μετ' ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ ἡδύνατο νὰ παρα-

τηρῇ τὸ ἥμισυ τοῦ εὐρέος κόσμου κυανοῦν καὶ ὑγρόν, διαπλεόμενον ὑπὸ πλοίων, καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ περιπταμένους λευκοπτέρους λάρους. Εἰς πᾶν ἄλλο ἀνόητον ὀρνίθιον ἢ θεᾶ τῆς κυανῆς ταύτης ὑγρασίας θὰ διήγειρεν ἐπιθυμίας περιγητήσεων. Αὐτὴ ὅμως ἐπροτίμησε νὰ μένῃ εἰς τὴν γενέθλιον χώραν, ἠύξησεν ἐντίμως τρεφομένη καὶ ἡσθάνθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φυόμενον καὶ αὐξανόμενον τὸν λευκόπτερον λόφον — τὸ ἀληθὲς τεκμήριον γυναικείας τελειότητος. Αἰφνης τὰ κοράσια ἀναγγέλλουσι μετ' ἀλαλαγμῶν χαρᾶς ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἡ αὐλή των θὰ ἴδῃ καὶ ἄλλα νεόττια. Ὁ πετεινὸς καὶ ἡ ὄρνις συνέδεσαν τὸν βίον των δι' ἀρρήκτων δεσμῶν. Ὁ ζηλότυπος ἀνὴρ θὰ δυνήθῃ ἐντὸς ὀλίγου νὰ βλέπῃ αὐξανόμενους τοὺς υἱοὺς τῶν ἐγγόνων του καὶ νὰ χαίρῃ ἐπὶ τῇ ἀθώᾳ αὐτῶν εὐτυχίᾳ.

4. ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ Marie Laux (ἐν σελ. 156), μετὰ σχετικοῦ ἄρθρου (ἡ χελιδὼν) ὑπὸ Κ. Ἰεροκλέους (ἐν σελ. 148).